

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 451 / 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 29 marca 2021 r. w sprawie II K 322 / 19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.					
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach			

		niewzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>1. zarzuty mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów prawa procesowego – art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk, art. 391 § 1 kpk;</p> <p>2. zarzuty błędnych ustaleń mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku;</p> <p>3. zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 207 § 1 kk</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Jako zasadne uznane zostały te zarzuty, które kwestionowały zaprezentowaną przez sąd I instancji ocenę dowodów, skutkującą ustaleniami, iż oskarżony nie dopuszczał się wobec N. K. (1) tego rodzaju zachowań, które mogłyby zostać oceniane jako wyczerpujące znamiona występkę z art. 207 § 1 kk. Dostateczną podstawę do wyprowadzenia ustaleń odmiennych stanowiły bowiem zeznania małoletniej pokrzywdzonej. Ich wiarygodności nie sposób było podważyć, mając na uwadze choćby odnosząc się do nich opinię biegłego psychologa oraz relacje świadków S. K., D. K., W. K., czy M. P.. Przypomnieć zatem należy, iż N. K. (1) w zeznaniach

składanych w
dniu 23
października
2018 r. (k.
148 – 149)
wskazywała, iż
w okresie ok.
trzech lat wstecz,
zanim w marcu
2015 r. wraz z
matką
wyprowadziły
się z domu
zamieszkiwanego
wspólnie z
oskarżonym, T.
P. notorycznie
odnosił się do
niej słowami
obraźliwymi,
przywołując jako
przykłady
najczęściej
padające z jego
ust określenia
„ krowa ”
i „ larwa ”.
Zastrzegając, iż
było to niemal
codziennością
(„ cały czas
prawie do mnie
tak mówił ”).
Z jej relacji
wynikało także
bezsparnie, iż
słowa te
wypowiadane
były w
obraźliwym
kontekście
znaczeniowym,
w celu jej
dokuczenia i
sprawienia
przykrości. Taki
też efekt finalnie
odnosiły, gdyż
pokrzywdzona
odbierała je

jako czystą, wyrządzaną bez powodu złośliwość, na którą reagowała zamykaniem się w samotności w pokoju oraz płaczem. Oceniając jej zeznania w kontekście wiedzy psychologicznej biegła nie doszukała się powodów, aby kwestionować i podważyć zdolność małoletniej do niezakłóconego dokonywania i odtwarzania spostrzeżeń w zakresie odnoszącym się do składanych przez nią relacji. Biegła nie stwierdzała również objawów wskazujących na występujących u niej skłonności do fantazjowania, czy konfabulacji. W konkluzji uznawała, że z psychologicznego punktu widzenia N. K. (1) miała zachowaną możliwość składania wiarygodnych zeznań, odzwierciedlających

faktycznie przeżyte przez nią sytuacje. W warstwie faktów wiarygodność N. K. (2) potwierdzały pośrednio także inne dowody – zwłaszcza w postaci zeznań przywoływanych wyżej świadków. Z relacji opiekującej się wówczas dziećmi małżonków P. S. K. (por. zwłaszcza zeznania z k. 46 odwrót – 47) wynika, iż w okresie, do którego odnosiły się przywoływane wyżej relacje małoletniej, oskarżony rzeczywiście odnosił się do N. K. (3) nie tylko niegrzecznie, ale także obraźliwie, mówiąc min., że jest głupia. Z kolei wedle zeznań D. K. i W. K. (ojca i babki N. K. (2) – por. zwłaszcza zeznania k. 139 odwrót, k. 235 odwrót), dziewczynka w tym samym czasie żaliła się im się min. na to, że T. P.

wyzywa ją, w tym od głabów i głupków. Wskutek powyższego miało dojść nawet do rozmowy dyscyplinującej D. K. z oskarżonym, podczas której ten ostatni wprawdzie od tego typu zachowania się odżegnywał, tym niemniej rozmowa ta przyniosła spodziewany efekt o tyle, że w dalszym okresie czasu N. K. (1) już na oskarżonego ani ojcu, ani babce się nie żaliła. Ich zeznania są zbieżne z zeznaniami dziewczynki, która potwierdzała, że obraźliwe i złośliwe wyrażanie się wobec niej ze strony oskarżonego ustało i już się później nie powtórzyło. Za nieprzypadkową uznać należy tę zbieżność wskazania przez małoletnią okresu, w jakich oskarżony miał

ją obrażać z tym, iż w tym samym czasie żaliła się ona na takie jego zachowanie swojemu ojcu i babce. Ich relacje są w tej materii ze sobą spójne. Przypomnieć należy, iż również opiekująca się wówczas dziećmi S. K. potwierdziła, że oskarżony w tym czasie był wobec N. K. (2) nastawiony nieprzyjaźnie, czemu towarzyszyła skłonność do wypowiedziania wobec niej słów obraźliwych (min. poprzez określenie jej mianem osoby głupiej). Co prawda D. K. i W. K. zeznawali nadto, że N. skarżyła im się również na incydentalne szarpanie i popychanie przez oskarżonego, tym niemniej skoro małoletnia o takich zachowaniach oskarżonego nie wspominała w swoich zeznaniach, to

sąd odwoławczy nie zdecydował się, by jedynie na podstawie relacji świadków „ ze słuchu ” wtłoczyć je w ramy przypisanego oskarżonemu czynu. Opisane wyżej, kilkumiesięczne obrażanie pokrzywdzonej w celu jej dokuczenia i sprawienia przykrości, stanowiące wyrządzoną bez powodu złośliwość, na którą pokrzywdzona reagowała zamykaniem się w samotności w pokoju oraz płaczem, uzasadnia ocenę prawną takiego zachowania oskarżonego w kategoriach znęcania się psychicznego nad małoletnią, o jakim mowa w art. 207 § 1 kk.

Na akceptację zasługuje natomiast ocena dowodów, ustalenia faktyczne oraz ich ocena prawna wyrażone przez sąd I instancji w

takim zakresie, w jakim odnoszą się one do zarzutu znęcania oskarżonego nad M. P.. Sąd I instancji rozsądnie przedstawił powody, dla których uznał potrzebę daleko idącego krytycyzmu w ocenie zeznań pokrzywdzonej, w szczególności uwzględniając, jak wiele i jak daleko idących zarzutów stawianych przez nią oskarżonemu, po ich zweryfikowaniu innymi, obiektywnymi dowodami, okazało się bezzasadnymi. Słusznym był wniosek, iż zeznania M. P. nie zawsze znajdowały odzwierciedlenie w innych dowodach oraz, iż podczas odtwarzania zdarzeń przejawiała ona tendencję do wyolbrzymiania i przejaskrawiania tego, co miało ją spotkać ze strony

oskarżonego,
przy
jednoczesnym
przemilczaniu,
że sama także
zachowywała się
wobec niego w
sposób
niewłaściwy.
Podobny
dystans słusznie
również
zachowano w
odniesieniu do
relacji osób dla
niej
najbliższych.
Liczyć się trzeba
w tego typu
sprawach z tym,
że osoby z tak
bliskiego kręgu
stron wiedzą
o konflikcie
szafować mogą
oszczędnie i
selektywnie, a
zwłaszcza wbrew
obiektywnej
rzeczywistości w
korzystnym
świetle
przedstawić
tylko jedną z jego
stron. Na bazie
przeprowadzonych
dowodów można
było zasadnie
przyjąć, iż
między
oskarżonym, a
pokrzywdzoną
dochodziło do
nieporozumień i
sprzeczek,
podczas których
wzajemnie i w
porównywalnym
natężeniu
kierowali pod

swoim adresem
rozmaite
pretensje.
Zeznania N.
K. (3), na
które powołuje
się w apelacji
oskarżycielka
posiłkowa –
jeśli chodzi o
negatywne
zachowania
oskarżonego
względem M. P.
– ograniczają
się w istocie
do przywołania
jednego
incydentu, w
ramach którego
oskarżony miał
szarpać i
popchnąć byłą
żonę. Oceniać to
zdarzenia jednak
należało przy
dodatkowym
uwzględnieniu
zeznań S. K., z
których można
wnioskować, iż
obydwie strony
tego konfliktu
zachowywały się
wobec siebie
konfrontacyjnie
i na równi dążyły
do fizycznego
zwarcia.
Odepchnięcie
pokrzywdzonej,
kończące to
zwarcie, było w
istocie finałem
szarpaniny
wzajemnej.
Zasadnie w tej
sytuacji sąd I
instancji
dokonał

prawnokarnej
oceny
zachowania
oskarżonego
wobec byłej żony
z pominięciem
art. 207 § 1 kk.
Jeśli dochodziło
między nimi
do incydentów,
będących
wynikiem
nabrzmałego
konfliktu
rodzinnego, w
ramach których
żadna ze stron
nie potrafiła
utrzymywać
nerwów na
wodzy, to
przyjmowanie
kwalifikacji
występku z art.
207 § 1
kk nie może
być działaniem
automatycznym
i
schematycznym.
Pojęcie znęcania
się wykładane
na gruncie art.
207 kk zawierać
musi w sobie
istnienie istotnej
przewagi
sprawcy nad
osobą
pokrzywdzoną,
której nie może
się ona
przeciwstawić
lub może to
uczynić w
niewielkim
stopniu, a nadto
brakiem tzw.
wzajemności. W
świetle

<p>poczynionych przez sąd I instancji ustaleń trudno M. P. postrzegać wyłącznie jako obiekt wieloletniej, bezwolnej ofiary przemocy domowej. Wszczęcie wobec oskarżonego procedury tzw. niebieskiej karty samo w sobie nie stanowi dowodu, że opisywane przez pokrzywdzoną zdarzenia, będące podstawą wszczęcia tej procedury, rzeczywiście zaistniały, a jedynie, że istnieje podejrzenie występowania przemocy w rodzinie, uzasadniające konieczność zweryfikowania tego podejrzenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wobec zaakceptowania przez sąd odwoławczy ustaleń, z których wynika, iż zachowanie oskarżonego względem M. P. nie stanowiło realizacji czynu zabronionego przez prawo karne, ponowne postępowanie w tym zakresie jest bezprzedmiotowe.</p> <p>Co do zaś przypisanego oskarżonemu bezprawnego zachowania wobec N. K. (2), wobec stwierdzenia, iż zachodzą podstawy do warunkowego umorzenia postępowania o ten czyn, wystarczającym była odpowiadająca temu zmiana zaskarżonego wyroku. W świetle znowelizowanej po 30 czerwca</p>	

2015 r. treści art. 454 kpk, dopuszczalnym jest bowiem zmiana wyroku uniewinniającego poprzez wydanie orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego nawet przy zmienionych ustaleniach faktycznych. Przypomnieć należy, iż przewidziane w tym przepisie zakazy orzekania na niekorzyść oskarżonego wyrażają się jedynie niedopuszczalnością skazania oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. Wyrok warunkowo umarzający nie jest wyrokiem skazującym (osoba, wobec której takie rozstrzygnięcie zapada, nadal jest traktowana jako nie karana).

Nie przekonuje pogląd, że zmiana wyroku uniewinniającego na wyrok warunkowo umarzający przez sąd odwoławczy powinna być stosowana przy niezmienionych ustaleniach faktycznych. Jeżeli ustawodawca zamierzałby w ten sposób ograniczyć możliwość orzekania w instancji odwoławczej, dałby temu wyraz, ujmując stosowne zastrzeżenie wprost w przepisie, jak uczynił to w uchylonym art. 454 § 2 kpk (który zawierał wykluczenie możliwości orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności, gdy następowała zmiana ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku), czy w art. 455 kpk (zakazującym poprawienia kwalifikacji

prawnej czynu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów przy zmienionych ustaleniach faktycznych). Rzec jednak w tym, że podobne zastrzeżenie nie wynika z treści art. 454 § 1 kpk, który przewiduje jedynie bezwarunkowy zakaz skazania oskarżonego w instancji odwoławczej, gdy został uniewinniony lub postępowanie wobec niego umorzono lub warunkowo umorzono.

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

Istnienie podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Co do konsekwencji prawnokarnych przypisanego oskarżonemu czynu – stosownie do treści art. 66 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 lipca 2015 r. (obowiązujący tego dnia stan prawny nie przewidywał jeszcze kwalifikowanej formy występku z art. 207 § 1a kk), sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne w stosunku do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, niezależnie od tego, czy pojednał się z osobą pokrzywdzoną, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego

za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Sąd Okręgowy miał tu na względzie, iż przypisane oskarżonemu zachowania miały miejsce na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu czasu i to przed ponad sześciu laty. Po zwróceniu uwagi przez ojca małoletniej, oskarżony ich już nie powielał. Późniejsze relacje pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną były poprawne, zaś pokrzywdzona wobec niego nie chowa z tego powodu głębszej urazy. Ani wcześniej, ani w ciągu

sześciu kolejnych lat, oskarżony nie naruszał porządku prawnego. W tym stanie rzeczy można założyć, że mimo warunkowego umorzenia postępowania T. P. nie uczyni tego także w przyszłości, w szczególności, że nie popełni kolejnego czynu zabronionego przez prawo karne. Aby jednak nie oznaczało to, iż oskarżony nie ponosi żadnych realnych konsekwencji związanych z popełnionym występkiem, Sąd Okręgowy orzeczenie w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego obwarował obowiązkiem uiszczenia świadczenia pieniężnego.

5.
ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.10 Omówiono powyżej		
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy		
Omówiono powyżej		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.10Omówiono powyżej		
Zwięzłe o powodach zmiany		
Omówiono powyżej		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	-	# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
-			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
-			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

-		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	W przedmiocie kosztów orzeczono odrębnym postanowieniem.	

7. PODPIS	